

en Pligt til at udøve sin Raadighed over Fællesboet saaledes, at det ikke bliver til Skade for den anden. En Regel, hvorefter en af den ene Ægtefælle til Fordel for Trediemand stiftet Livsforsikring aldrig skulde kunne angribes af den anden, vilde komme i bestemt Modstrid med de nævnte Bestemmelser, medens den foreslaaede Bestemmelse ganske stemmer med Ægteskabslovens Tendens.

Bestemmelsen i § 6 i Loven af 18. Juni 1870 om Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 giver kun Regler om, til hvem Forsikringssummen ifølge Parternes Aftale skal udbetales, men kan ikke hindre Trediemand i at angribe Dispositionen, saafremt den strider mod hans Ret ifølge den øvrige Lovgivning. Denne Lovs § 16 og § 39 i Lov om Livsforsikringsvirksomhed af 1. April 1914, jfr. Bekendtgørelse Nr. 299 af 30. Juni 1922, tjener for det første kun til Beskyttelse mod Forsikringstagerens og den begunstigedes Kreditorer og omhandler ikke Forholdet til Forsikringstagerens Arvinger. Men dernæst har det altid været antaget, at disse Bestemmelser forudsætter, at Forsikringen var gyldig stiftet. Har saaledes en Bedrager benyttet det ved Besvigelserne indvundne Beløb til at tegne en Livsforsikring til Fordel for sig selv, vilde neppe nogen bestride, at den forurettede uanset de nævnte Bestemmelser kunde tilegne sig Retten overfor Selskabet. I det hele taget maa det antages, at hvis Tegningen af Livsforsikringen strider mod Trediemands — f. Eks. Ægtefællens eller Livsarvingernes — Ret, maa denne kunne angribe Dispositionen, jfr. den ovenfor nævnte § 6 i Lov af 20. April 1926.

For saa vidt det i Skrivelsen anføres, at den foreslaaede Bestemmelse strider mod den Lovgivervillie, der ligger bagved Bestemmelserne i Livsforsikringslovene af 1870, 1904, 1914 og 1922, kan dette ej heller erkendes for rigtigt. Formaalet med disse Bestemmelser har været i videst muligt Omfang at betrygge Dispositioner, hvorved en Familiefader sørger for sine nærmeste. Det er dette Hensyn, der i hele den civiliserede Verden ligger bagved de Regler, der er givet om Forsikringskravets Beskyttelse mod Kreditorerne. Men Lovgivervillien har ikke været at aabne Adgang til at misbruge Livsforsikringsinstituttets særlige Stilling til at foretage Dispositioner, der krænker de Personers Ret, som de nævnte Bestemmelser netop søger at værne. Det maa derfor hævdes, at den foreslaaede Bestemmelse, der jo ogsaa er tiltraadt af de livsforsikringskyndige Medlemmer af Forsikringslovskommissionerne i Norge og Sverige, og som i sidstnævnte Land har erholdt Lovskraft, saa langt fra at stride mod de særlige Beskyttelsesregler for Livsforsikringer netop er baaret af de samme Hensyn, som ligger bagved disse Regler.

Hvad Regelens praktiske Rækkevidde angaar, bemærkes først, at Selskaberne vedblivende som hidtil skal udbetale Forsikringssummen til den, der i Policen er indsat som begunstiget, og selvfølgelig hverken er berettigede eller forpligtede til at forlange ført det umulige negative Bevis for, at Begunstigelsen ikke strider mod eventuelle Livsarvingers eller en Ægtefælles Ret. Kun hvis saadanne Personer melder sig, kan Selskabet blive nødt til at holde Pengene tilbage, indtil Stridsspørgsmaalet mellem Arvingerne og den begunstigede er løst, eller eventuelt betale Beløbet ind til Skifteretten. Frit omsættelig som Livsforsikringspolicen er, hænder det jo i øvrigt i mange andre Tilfælde, at der er Strid — f. Eks. mellem en Panthaver og en begunstiget — om, hvem Beløbet rettelig tilkommer.

Det er derfor ubeføjet, naar det i Skrivelsen paastaas, at den foreslaaede Bestemmelse i normale Tilfælde vil betyde nogen Forsinkelse med Summens Udbetaling.

Arrangementer, hvorved Forsikringstageren begunstiger sin Hustru paa sine Børns Bekostning eller enkelte af disse paa de andres Bekostning, vil naturligvis lige saa vel rammes af den foreslaaede Bestemmelse som Dispositioner til Fordel for udenforstaaende Trediemand. For Hustruens Vedkommende vil imidlertid Lovgivningen om Hensidten i uskiftet Bo i Almindelighed give hende al fornøden Beskyttelse mod Arvingernes Krav, og hvad Børnene angaar, vil der i de forholdsvis faa Tilfælde, hvor det virkelig er rimeligt, at nogle af Børnene fordeles til Fordel for andre, næsten altid kunne træffes en praktisk Ordning, enten saaledes, at alle Børnenes Samtykke indhentes, eller saaledes, at Forsikringstageren tilsikrer Barnet Retten allerede i levende Live, saaledes at der kommer